

Nagyböjt III. hete

Kedd

Dán 3,25.34-43 * Mt 18,21-35

*„Amikor kérleltél, én minden tartozásodat elengedtem neked.
Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, mint ahogy én
megkönyörültem rajtad?”*

Csak az tudja Isten irgalmát közvetíteni, aki maga is megtapasztalta. A szentek mind-mind olyan emberek, akik mélységesen átérezték, hogy nekik az Isten igen sok tartozásukat elengedte.

Akinek Isten megbocsátja bűneit, s mégsem lesz irgalmas szívű, az valójában nem fogadta el, nem fogadta be Isten irgalmasságát. Különösen, ha az arányokat nézzük: a tízezer talentum és a száz dénár közti több nagyságrendbeli különbség csak halvány illusztrációja annak a mérhetetlen távolságnak, amely Isten iránti tartozásunkat elválasztja azoktól a jelentéktelen apróságoktól, melyekkel embertársaink nekünk tartoznak.

A példabeszéd a mennyek országáról szól. Valóban a mennyország formálódik ott, ahol Isten irgalmasságát megízlelő emberek vannak együtt, akik ebből a tapasztalatból békét, erőt és örömet merítenek. Csak ilyen emberekre épülhet keresztény közösség, ha az valóban krisztusi akar lenni.

Ezek az emberek nem feltétlenül hibátlanok, minden bizonnyal számos gyengeséggel küszködnek, tövist hordanak testükben, de örömmel viselik. Lehet, hogy egy pszichológiai vizsgálat kimutatná, hogy személyiségük nem teljesen harmonikus, mégis ők a legegészségesebbek, mert Isten irgalmából élnek és ezt adják tovább. Nem biztos, hogy sikeresek az életben, mégis egyedül ők érik el azt, amire mindnyájan vágyakozunk.

Lehet-e nemesebb vágyam, nagyobb ambícióm, mint hogy Isten irgalmának követe és közvetítője, kiosztója legyek? Nem éppen arra van legegészségesebb szüksége a világnak, hogy életemmel tanúskodjam az ő irgalmas szeretetéről, amellyel a semmiből szólítja elő a létezőket, s amellyel megsemmisíti a bűnt és a halált?